

Az Úr megszólít. Ez Ábrahámnak teljesen új lehetett: ez előtt Noé az utolsó, akiről írva van, hogy Isten megszólította. Józs 24,2: „a folyón túl laktak atyáitok, és idegen isteneket tiszteltek”: az idegen istenek (bálványok) nem beszélnek, de az Úr igen...

Amikor az Úr megszólít, az új kezdet, fordulat, döntési pont az embernek. A megszólításkor parancsot ad. Ez radikális: olyanra kér, amit csak hit által lehet megtenni.

„Hit által”: az által, hogy az Úrban bízom, és minden más kapaszkodót feladok. „Menj ki” abból, amiben eddig benne éltél. Károli: „a te földedből, a te rokonságod közül, a te atyádnak házából”: hagyd ott, ami a „tiéd”: a földet, amiből megéltél eddig, a rokonságot, akikkel együtt erősek voltatok, ha kellett, meg tudtátok védeni magatokat. „Atyád házat”: azt a házat, amit Háránban építettek. Előtte Kánaán földjére indultak (1Móz 11,31), de letelepedtek Háránban. – Miért indultak Kánaánba? Nem tudjuk, de ebben nem volt ott Isten hívása. Nem Őbenne bíztak, nem az Ő vezetése alatt, hanem a saját fejük szerint indultak el.

Kánaán „jó föld”, tehát a család „jóra törekszik”, de nem Isten vezetése alatt: így él az átlagos, jó szándékú ember. Kitűzi a célt, valameddig el is jut... és ott ugyanúgy él, mint az elején, amikor a célt kitűzte. Háránban éppen úgy „letelepednek”, mint ahogy Úr-Kaszdimban éltek.

Ábrahám „elindult, nem tudva, hova megy” (Zsid 11,8). Egyet tudott: hogy abból, amiben eddig benne volt, ki kell jönnie. Az Úr „áthozta a folyón” (az Eufráteszen, Józs 24,3), ez a gyökeres szakítás a régi étellel. – Hitt az Úrban: aki így meg tudja szólítani, annak valóban hatalma van, egészen más, mint az „idegen istenek” és minden, amit eddig ismert. Hitt az Úrnak: az ígéreteinek, „nem tudva, hogyan” fogja Isten beteljesíteni.

„Döntési pont”: hiszek-e Neki. Könnyebb lett volna ott maradni a régi életében, de nem lett volna áldott és nem lett volna áldássá. Ábrahám szeme előtt még nem volt beteljesedett ígéret. Nekünk, amikor megtérésre hívott, már volt: a megváltás Krisztusban. De a mi számunkra is vannak ígérek, amik később teljeseznek be, vagy most, a hívő életünk alatt. Pl. „megnyugvást találtok lelketeknek”, „emberhalász leszel”, „boldogok...” (Mt 5,3–10). „Aki győz...” De parancsot is kapunk: „kövessetek engem...”, és csak akkor teljeseznek be rajtunk az ígérek, ha engedelmesek vagyunk.

Bizonyos ígérek beteljesedtek Ábrahám életében: „az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgy, hogy nagygyá lett... és Sára... fiút szült az én uramnak” (1Móz 24,35–36). Ez már bizonyosítástétel arról, hogy Isten a vele járókat megáldja és beteljesíti a „lehetetlen” ígéreteket is. Bizonyosítástétel azok előtt a rokonok előtt, akiktől el kellett szakadnia.

„Nagy nemzetté teszlek”: ez később teljesezett be. Ábrahám „be akart segíteni”, és abból nem lett áldás. „Valamit nekem is tennem kell” – nem kell, csak hinnem azt, amit megígért.

A fő ígéret: „általad nyer áldást a föld minden nemzetsége”. Ábrahám ezt nem érti, de hiszi, hogy az Úr, Aki őt elhívta, és egy „más”, áldott életet adott neki, az egész világgal meg tudja tenni ezt. „Általa” teszi meg: tőle származik (test szerint) az Úr Jézus.

Isten, aki elhívta Ábrahámot, nem engedi el később, akkor sem, amikor ő saját utakat választ. Újraéleszti, növeli, próbálja a hitét, egészen Izsák „majdnem” feláldozásáig. Közben „használja” is őt, mert Izsák feláldozásából előkép lesz, ill. Isten Ábrahámval mondatja ki azt, ami prófécia: „Isten majd gondoskodik az áldozati bárányról”. Így valóban „általa” cselekedett. Ő pedig „távolról látja és üdvözlí” a beteljesedést (Zsid 11,13).

Isten ma is cselekszik „általunk”: imádságok, bizonyosítástételek, szolgálatok, másokért való küzdelmeink által, szenvedéseink által – Ábrahámval keresztül Isten Krisztus eljövételét

készítette elő; rajtuk keresztül is elkészítheti valakinek. Ehhez az kell: „arra a földre menj, amit én mutatok neked”, azaz „kövess engem”.

1Móz 17,1 „Megjelent Ábrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelőttem, és légy feddhetetlen!”